

Kız ve Küçük Fare

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Fare

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak güneşli bir sabah, Mia adında bir kız mavi kot tulumunu ve kırmızı kurdeleli geniş hasır şapkasını giydi. Yeşil bez çantasına bir defter ve bir kalem koydu. Mia küçük hayvanları, özellikle de evinin yakınındaki çayırda yaşayan minik tarla farelerini incelemeyi çok severdi. Bugün onları yakından izleyecekti.

Mia ayırda yrd, hardal sarısı yaėmur izmeleri uzun, yeėil otların arasında hıėırdadı. Gneė aık kahverengi tenini ısıtıyordu ve yrrken kıvırcık koyu kahverengi saları iki kısa topuz halinde zıplıyordu. Sessiz bir yer bulup oturdu, gzlem yapmaya hazırdı. ayır vızıldayan arılarla ve salınan otlarla doluydu.

Kısa süre sonra Mia, başparmağından büyük olmayan minik bir tarla faresi gördü. Altın kahverengi tüyleri, krem beyazı karnı ve yuvarlak siyah boncuk gibi gözleri vardı. Pembe burnu seğiriyordu, ağzında tek bir kuru ot yaprağı taşıyordu. Küçük fare, uzun otların derinliklerinde yuva yapmakla meşguldü. Mia hiç ses çıkarmamaya dikkat ederek izledi.

Küçük fare kuru otları uzun sapların arasında güvenle saklanan sıcacık bir top haline getirdi. Mia defterine yazdı: 'Tarla faresi yuvasının gizli ve sıcak kalması için uzun ota ihtiyacı var.' O hafta her gün çayıra gitti ve farenin daha çok ot ve yumuşak yosun eklemesini izledi. Yuva daha yuvarlak ve daha sıcak oldu, Mia mutlu hissetti.

Bir öğleden sonra Mia yüksek ve düzenli bir hışırtı duydu: hışş, hışş, hışş. Başını kaldırdı ve düz kasketli, uzun tırpanlı, uzun boylu, güçlü bir adam gördü. Zeytin yeşili bir iş gömleği ve kahverengi pantolon giyyordu. Çayırın bekçisiydi ve uzun otları biçmeye gelmişti. Mia'nın kalbi hızla çarptı. Küçük farenin yuvasına ne olacaktı?

Mia ayır bekisine kořtu, izmeleri yumuřak toprakta takırdadı. 'Ltfen, beyefendi,' dedi, kocaman kahverengi gzleri fal tařı gibi aılmıřtı. 'Uzun otların arasında yuva yapan minik bir fare var. Hepsini bierseniz farenin gvenli bir yuvası kalmaz.' Beki durdu ve tırpanına yaslanıp dinledi. İyi kalpli yeřil gzleriyle ona baktı.

Çayır bekçisi sakallı çenesini kaşdı. 'Otları biçmem gerek,' dedi. 'Ama hiçbir küçük canlıya zarar vermek istemem.' Mia farenin yaşadığı yeri işaret etti. 'Biraz uzun ot bırakabilir misiniz? Sadece bir şerit?' diye sordu. 'Farenin sıcak ve güvende kalmak için ona ihtiyacı var.' Bekçi yavaşça başını salladı.

Mia bekçiyi küçük farenin yuvasına götürdü. Fare dışarı bakıyordu, pembe kulakları seğiriyordu. Ağzında bir ot yaprağı daha vardı. 'Görüyor musunuz?' diye fısıldadı Mia. 'Hâlâ yuva yapıyor.' Bekçi çömeldi, deri çizmeleri gıcırdadı. Minik farenin çalışmasını izledi ve gülümsedi. 'Vay canına,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ne kadar da çalışkan bir şey.'

Bekçi ayağa kalktı ve çayıra baktı. 'Peki,' dedi. 'Otları bu bölgenin etrafında biçeceğim ve buradaki uzun otları bırakacağım. Böylece farelerin bir yuvası olur.' Mia'nın yüzü aydınlandı, aralıklı dişleriyle kocaman gülümsedi. 'Teşekkür ederim!' dedi. 'Fareler çok mutlu olacak.' Bekçi kasketine dokundu. 'Sen iyi bir gözlemcisin, genç hanım,' dedi.

O günden sonra çayır bekçisi her zaman bir şerit uzun otu biçmeden bıraktı. Mia küçük fareyi kontrol etmek için sık sık geldi. Kısa süre sonra daha çok tarla faresi gördü; koca bir aile! Uzun otların arasında yuvalar yapıp otları birbirine ördüler. Mia defterine yazdı: 'Uzun otlar fareleri korur. Yaşamak için ona ihtiyaçları var.' Yardım ettiği için gurur duydu.

Bir sabah Mia küçük fareyi bir ot sapının üzerinde otururken buldu, bıyıkları seğiriyordu. Doğrudan ona bakıyor gibiydi. Gülümsedi. 'Merhaba, küçük dostum,' dedi yumuşak bir sesle. Fare kaçmadı. Sanki teşekkür eder gibi orada oturdu. Mia'nın içi ısındı. Bu minik canlı için bir fark yarattığını biliyordu.

Mia en küçük hayvanların bile güvenli bir yuvayı hak ettiğini fark etti. Önemli olduğunda sesini yükseltti ve çayır bekçisi onu dinledi. Birlikte tarla farelerini korudular. Mia cesaretin ve nezaketin doğaya yardım edebileceğini öğrendi. Küçük fareyi ve onu güvende tutan uzun otları hep hatırlayacaktı.

Çayır bekçisi Mia'nın arkadaşı oldu. Bazen işini durdurup 'Fareler bugün nasıl?' diye sorardı. Mia ona defterini gösterir ve öğrendiği her şeyi anlatırdı. O da başını sallayıp gülümserdi. 'Bana bir şey öğrettin,' dedi. 'Küçük bir ses bile büyük bir fark yaratabilir.' Mia kendini çok büyük hissetti.

Mia tarla farelerini incelemeye devam etti ama artık ayırklarını korumaya da yardım ediyordu. Okuldaki arkadaşlarına minik fareleri ve uzun otları anlattı. Bazıları ayıra onunla gelmeye başladı. Hepsi küçük canlılara karşı dikkatli ve nazık olmaya söz verdi. ayır herkes için mutlu bir yerdi.

Yazın sonunda Mia uzun otların arasında oturup fare ailesinin oynamasını izledi. İlk gördüğü küçük fare artık bir anneydi, kendi yavruları vardı. Sıcak güneşin altında yuvarlanıp ciyaklıyorlardı. Mia gülümsedi. Sesini yükselttiği için bu minik hayvanların sıcacık bir yuvası olduğunu biliyordu. Bu da onu çok mutlu ediyordu.

Mia en küçük hayvanların bile güvenli bir yuvayı hak ettiğini öğrendi. Onları korumaya yardım ettiği için sevindi. O günden sonra hep küçük canlıları gözetti ve tek bir nazık sesin dünyada büyük bir fark yaratabileceğini biliyordu. Küçük fare de uzun otların arasında güvende ve sıcacık, mutlu mutlu yaşadı.